

BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 101 - 25 Kuruş

19 - Nisan - Çarşamba - 1950

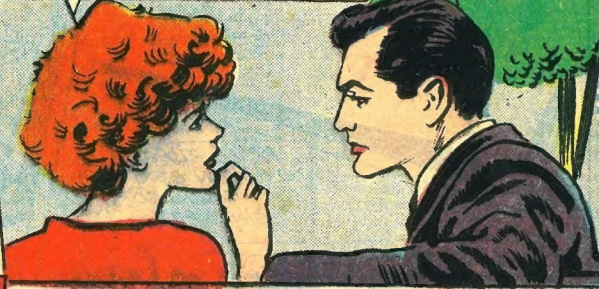
BABAMLA HİÇ UYUŞAMAYIZ.. BABAM MAALE
SEF GÖK KABA BİR ADAMDIR..

ARADIĞIM KADIN

BENDEN SÖYLEDİĞİM YALANLA
RIN SEREBENİ SORDUN. BENDE
SANA BİR SUAL SORAYIM.. BABA
MI GÖRDÜN.. FIKRİNİ SÖYLE..

İSTE.. DOĞRUSU..
EVET ANLIYORUM
CANIM..

GÖRDÜN MÜ? ONU
SİZİNLE TANISTIRMA..
NAKTA HAKSIZ MIY..
MIŞIM? ONUN..
LA TANISINCA
BENDEN SOĞU..
YACAĞINI BİLİ..
YORDUM..

YANLIŞ DÜŞÜNÜ..
YORSUN MA..
TİLD..

SEN NE KADAR
İYİSİN PAVLO..
SENİ NE KADAR
GÖK SEVİYORUM..

YAVRUM MATİLDİM.. ÜZÜ..
ME.. HER HAL..
DE ANNENE
BENZİYOR..
SUNDUR..

MESELE BÖYLECE
KAPANDI YİNE MESİ..
UT GÜNLER BAŞ..
LADI. FAKAT BİR
GÜN MATİLDİ HER
GÜN BULUŞTUK..
LARI KÖŞE BA..
SINIA GELİNCE
PAVLO'NUN YERİL
OTDAMDILINI GÖ..
REMEDİ.

TUHAF ŞEY.. İLK
DEFA RANDEVUYA
GELMEDİ

MÜTEESSİR BİR HALDE EVE DÖNDÜ

İSTE BENİM BİR TA..
NECİK KIZIM.. PAVLOYU
ARAMAYA GELDİN DE..
GİL Mİ? ANI OLARAK
İSVİGREYE SİTTİ..

İSVİGRE..
YE Mİ?
NE YAP..
MAYA..

İHTİYAR PROFESÖR CEVAP OLARAK
MATİLDE'YE BİR MEKTUP VERDİ.

Sevgili Matildeciğim, hareketim işi
Bu anı işiye gidiyorum.
Şaşma, insallah oradan hep bir gün
merut edecek
bir habere döneceğimi
umuyorum. Bu arada benim
için üzölme ve ben seni na-
sil düşünüyorsam sen de
beni öyle düşün
Bütün hayatın senin
Pavlo' n

NE DERSİN? İNSANIN
İÇİNE BÜYÜK BİR NE-
RAK SARAN MEKTUP
DEĞİL Mİ?

BÜYÜK BİR HABER?
ACABA NE Kİ?

MATILD
SASKINLIK
TAN ZİYADE
SÜPHE İÇİN
DEYDİ. NİHA-
YET İÇİNİ ÇEK
Tİ.

KESKİ YANIM:
DA OLSAYDI DA
BÜYÜK BİR
HABER GE-
TİRMESEYDİ

BEN SENİ
TESELLİYE
KAFI DEĞİL
MİYİM KIZIM

PAVLO BURADA
YOK İKEN BENİ HER
GÜN GELİP GÖRE-
CEĞİNİ VAAT
ET..

BANA DARILMA.
YIN.. ONA AYLAR.
DANBERİ ÖYLE A-
LIŞTIM Kİ..

TABİİ
GELECE-
ĞİM.. HEM
DE MEM-
NUNLUKLA.

SAĞOL
KIZIM..

PAVLO GÖK
MÜTESSİRDİ.
HERGÜN PRO-
FESÖRÜ Zİ-
YARETE Gİ-
DİYORDU.

ACABA ŞİMDİ
NE YAPIYOR?
BİZİ DÜŞÜN-
YOR MU?

HERHALDE BENİ
DÜŞÜNÜYORDU.
SENİ TANIDICI
GÜNDEMİ O
KADAR GÖK DEĞİ-
Tİ Kİ

NİHAİYET
PAVLODAN
İLK MEK-
TUP GEL-
Dİ.

SEVİNDİN Mİ?
BAK.. İŞİRE.
DE BİR ADRES
TE VERMİŞ..

NEYE UZUN
MEKTUP YAZ-
MAMIŞ?

Saadet Getiren Felâket

Nakleden: Semih DEMIRCI

Brett Landis başını ümitsizce sallayarak: "Maalesef, Martha, dedi. Patatesle buğdayları bu toprakta yetiştirmek mümkün olmayacak. Baksana, her taraf taş dolu. Eğer biraz para artırırsın, Peter Amcanın bize bıraktığı, birkaç mil ötedeki güzel tarlaya hiç olmazsa bir kulübecik kurdurabilseydik çok rahat edecektik ama bu vaziyette o da imkânsız..."

Gözlerindeki ümit ışığı hâlâ tamamiyle sönmemiş olan Martha, kocasına bakarak derin derin içini çekti. Aylardan beri dişlerini tırnaklarına takıp çalışmışlardı, fakat üstü çakıllarla örtülü arazide ekinler bir türlü gelişemiyordu. Bunun sebebi de tarlalarının nehre çok yakın oluşuydu. Kızı Annabell odun getirmeğe giderken, Martha akşam yemeğini hazırlamak için mutfaka yöneldi. Genç Freddy de hâlâ bodur başak sıralarının arasını çapalamakla meşguldü.

Brett, güneş yanığı yüzünü kuvvetli ellerinin arasına alarak kapının önüne çömeldi. Gözlerini nehre dikmiş dişlerinin arasından: "Bütün bu taşları buraya sen getirdin uğursuz su!" diye mırıldanıyor, küçük mavi dalgacıklar da birbirinin ardı sıra, ufuklara doğru uzanmaya devam ediyorlardı. Ve Brett Landis'in kendilerinden nefret ettiğini bildikleri için belki de hiç uslanmıyacaklardı.

Hava karınca, ufak bir lâmbanın aydınlattığı tahta masanın etrafına toplandılar. Hepsi sessiz ve düşünceliydi.

Martha: "Nehir galiba tekrar yüksелеcek" dedi. Annabelle ve Fred birbirlerine baktılar. Annelinin içine doğan şeylerin mutlaka olduğunu gayet iyi bilirdiler.

Brett hiddetle: "İşte o zaman halimiz harap, diye homurdandı. Bu ne belâh nehirmiş Yarabbi!"

O gece bütün aile birdenbire tuhaf sesler işiterek uyandılar. Şafak söker sökmez Brett pencereye fırladı ve gözleri dehşetle büyüdü. Korktukları nihayet başlarına gelmişti. İhtiyar nehir tarlalarını yeniden kaplamak üzereydi, sular da evin çok yakınlarına kadar sokulmuşlardı. Vakit kaybetmiye hiç gelmezdi.

Brett odun yığınlarının yanında duran eski sandalın henüz gözden kaybolmamış olduğunu görebek geniş bir nefes aldı ve yumruğunu insafsız nehre doğru sallayarak: "Bu sefer seni yeneceğim, koca şeytan, diye haykırdı. Bizi kaygımıza binmişken de boğamazsın ya!"

Bulanık sarı renkli sular eve doğru biraz daha yaklaşıp, biraz daha yükselerek cevap verdiler. Gerçi, bu baştan aşağı sarı çamdan inşa edilmiş, tavani, döşemeleri ve yan duvarları çok mukavim, sağlam bir binaydı ve o güne kadar nice fırtınaları ve su baskınlarını atlattığı ama bakalım bu sefer de Brett'in yüzünü ağartabilecek miydi?

Biraz sonra Martha da kalkarak Annabelle ile Freddy'yi uyandırdı. Çocuklar çabucak giyinip aşağıya inerek kahvaltılarını ettiler. O sırada Brett de bahçeye çıkmış, kaygı

"Maalesef, patatesle buğdayları bu topraktan yetiştirmek mümkün olmayacak!"

hazırlıyordu. Su ayak bileklerine kadar yükselmisti.

Martha evdeki ekmeklerle patatesleri bir kâğıda sararak sandalın içine yerleştirdi ve kapıyı kapıyarak çocukları ile beraber Brett'in yanına geldi. Belden aşağısı sularla örtülü olan adam onları da bindirdikten sonra küreklerle asıldı. Üzerleri çamurlu dalgalarla kaplı ekinlerin arasından ilerlemeğe başladılar. Brett kışkırları çatmış hiç konuşmadan mütemadiyen yol almıya çalışıyordu. Bütün körpe fidanları mahvolmuştu artık. Nehir nihayet onları mağlûp etmişti. Hepsinin başkaları mustarip ifadelerle doluydu, Martha da handiye ağılıyacaktı.

Sular ağaçların zirvelerini bile örtmek üzereydi ve Brett hiç durmadan kürek çekiyordu. Nihayet onlara günler kadar uzun gelen birkaç saatten sonra yükseğe bir tepeye vardılar. Brett kaygısı son bir gayretle hızlandırırken: "Burada duracağız." diye söyledi. Ulu bir çınarın dibine çekilerek beklemeye başladılar.

Aynı yerde tam bir hafta kaldılar. Karınlarını sağdan soldan topladıkları yabancı çikilelerle doyurarak suların alçalmasını beklemelerdi.

Ve bir sabah, yorgun ayaklarını zorlukla sürükliyerek evlerinin yolunu tuttular. Aradan bir hayli zaman geçmişti ki Brett birdenbire çocuklara döndü ve sesi hiddetle titreyerek: "Uğursuz suları!" diye haykırdı. Hepsinin tüyleri diken diken olmuştu. Neredeyse oldukları yere yığılıverceklerdi. Evleri ortada yoktu çünkü...

Brett güçlükle kendini topladı ve inler gibi bir sesle: "Peter Amcanın bıraktığı tarlaya gitmekten başka çare yok, diye söyledi. Orası kurdur hiç olmazsa..."

Tekrar çakıllarla örtülü çamurların üzerinden düşe kalka yürümeğe başladılar ve saatler sonra, Peter Amcalarından miras kalan araziye varabildiler. Nehir bu sefer

hızını almayarak buralara kadar uzanmıştı. Ufuklara doğru darlaşıp gözden kaybolan yemyeşil otların arasından çamurlu su birikintileri ve birkaç yüz metre ileride de bir ev vardı.

Hepsi şaşırıp kalmışlardı. Gözleri hayretle büyüyen olan Brett "Fakat, eskiden burada ev falan yoktu." diye kekeledi. Tarlalarına habersizce başkaları mı girip yerleşmişti acaba. Nehirden çıktıkları yetmiyormuş gibi başlarına şimdi bir de bu mu çıkmıştı.

Altın kadar kıymetli olan kara toprakların üzerinde yürüyerek ağır ağır eve yaklaştılar. Bütün aile haklarını korumak için ölümlü bile göze almış gibi metin adımlarla yürüyorlardı.

Açık kapının önüne gelince durakladılar, odanın duvarlarında Brett'in, Martha'nın ve çocukların resimleri asılıydı. Ortada duran masa etrafındaki iskemleler, yere düşmüş olan birkaç tabak ve içerdeki her şey kendilerine aitti.

Brett, tekrar nehre doğru baktı ve dudaklarını hafifçe ileriye doğru uzatarak: "Uğursuz su! Sen Şeytanın ta kendisisin!" diye mırıldandı.

TUHAF ŞEYLER

Los Angeles'li bir adam deniz kenarında midye toplarken suya düştü ve şoförlük ehliyetini kaybetti. Bir hafta sonra ehliyetini aramak için aynı yere geldiği zaman kuvvetli bir fırtına, tepede duran otomobili aşağıya devirdi.

Amerikada Brooklyn-Long Island Kedi Klübü isimli bir klüp vardır. Bu klüpte geçenlerde Long Island'lı bir Üniversite Profesörü son derece enerasan bir konferans verdi. Konferansın mevzuu şuydu: Kedilere miras bırakmanın güçlüğüleri!

New Jersey sinemalarında fareler türemesi hem sinemacıları hem de seyircileri bizar eden müessif bir hâdis haline geldi. Yapılan incelemede farelerin türemesine gençlerin arasındakı patlamış mısır maddasının sebep olduğu anlaşıldı. Gençlerin yerken yerlere saçtıkları mısırlar fareler için nevi dave-tiye mahiyetindeymi.

Cincinnati'de bir nevi futbol maçında neyin sebep olduğunu biliyor musunuz? Son derece ehemmiyetsiz ve masum hâdiselerin ard arda zincirlenmesi. Önce mutfaktaki bir raftan bir kutu kurabiyeye düştü. Ağır kutu düşerken musluğu çarptı ve musluğu açtı. Kendisi de açıldı ve içindeki kurabiyeler dışarıya saçıldı. Kurabiyeler musluğu tıkadı.

Musluk taşı, evi su bastı. Su elektrik tesisatında kontak yaptı, yangın çıktı ve ev yandı!

Indianapolis'deki bir allenin 87 yaşındaki dedeleri ortadan kaybolmuştu. Hemen polise haber verdiler. Şehri alt üst eden polis dedeyi en nihayet bir orta mektebin beyzbol sahasında talebelerle beraber beyzbol oynar buldu!

Morgan Town'da kolu kırılan bir kadın röntgenini aldıkları için bir hastahaneye gitti. Orada muayene masasından düşüp te bacağı kırınca hastahaneye karşı zarar ziyan davası açtı!

Michigan'da bir şoför sekiz yaşındaki bir çocuğa çarptı. Sonra çocuğun ağzını kapamak için 25 kurus verdi. Çocuk polise gitti ve "yirmi beş kurusluktan daha fazla acıdım!" söylüyor şikâyet etti.

Harford postanesinde iyi bağlanmış bir kutu açıldı ve içindeki şişede duran esans etrafındaki mektupların üzerine döküldü. Bunun üzerine postane, kokulu mektup alacak olan erkeklerin karlarına ayrıca vaziyeti bildirdi ve hâdisenin dışardan görüldüğü kadar mândır olmadığını izah etti!

Milwaukee polis kuvvetlerine katılmak için bir odanın yarım milik yolu üç dakikadan az bir zamanda koşabilmesi lâzımdır. İlle de polis olmak isteyen bir adam yarım mil üç dakikadan az zamanda koşmadığı için iki defa reddedildi. Üçüncü müracaatında bu işi bereddiği görüldü. Fakat bu sefer de koşu talimlerinden düz taban olmuştu. Düztabanlar polis olmadığı için gene reddedildi!

Aşk ve Macera Romanı: 6

Doktor, sözlerine devam ederek: — Bu anda Solt, birdenbire kadının üzerine eğildi ve ölümle mücadele eden hastanın ellerini ellerinin arasına aldı. Bir müddet hastaya baktı. Evet, hastanın soluk yüzüne ve kül rengi dudaklarına yavaş yavaş kan gelmeğe başladı ve hastanın gözleri açıldı.

Sir Makston, söze karışarak:

— Bu hâdise olurken, hastanın eli, Solt'un ellerinin içinde kaç dakika durdu? diye sordu.

— Zannedirim, ancak bir dakika kadar. Kadın, gözlerini açınca etrafına bakındı. Daha sonra bana döndü ve «Buna ne dersiniz Dr. Mervil?» diye sordu.

— Demek hasta kadın sizi tanıyordu.

— Hayır... Onu ilk defa görüyordum.

Solt, kadının ellerini bırakarak ayağa kalktı. Yüzü, ölü yüzü gibi bembeyaz olmuştu. Ona: «Nen var, ne oldun Solt?» diye sordum. Bana, ayak takımı Londralıların kullandıkları anlaşılmaz bir İngilizce ile burnundan konuşarak kadındaki kalb krizinin o anda kendisine gelmiş olduğunu söyledi.

dar uzanarak sepeti kendine çekti. Sepetten, üzerine iğne sokulu bir çamaşırı alarak dikmeğe başladı.

Makston:

— Aman Yarabbi! diye mırıldandı. Hasta ile Solt'un, ellerinin birbirleriyle teması neticesinde ruhları mı değişti?

Doktor, sakin bir sesle:

— Hayır diyemeyeceğim... Hatta böyle olabileceğini iddia edebilirim. Solt, konyak bardağından bir yudum daha aldı.

Mister Step:

— Pek mânasız bir şey, dedi. Peki, Solt bu hâdise hakkında ne diyor?

— Size bunu da anlatacağım... Bu tuhaf hâdisenin bir saat kadar sonra, Misis Kolebruk'un yüzü tekrar bembeyaz oldu. Gözlerini açtığı zaman, evvelâ bana sonra da aşkın bir vaziyette yanında duran kızına baktı. Bir müddet öyle durdu. Nihayet, Solt'un bildirdiği gibi, kendisine bir kalb krizi gelmiş olduğunu söyledi.

— Peki Solt ne oldu?

— Solt, aynı vaziyette, soluk bir çehre ve bitkin bir halde idi.

— Solt bu hâdise hakkında size

kalını karıştırdıktan sonra odada oturanları alaylı bir gülümseme ile süzdü. Sonra kısık bir sesle:

— Haydut ve hırsız arkadaşlar, sizleri selâmlarım! dedi. Hırsız başı, seni bilhassa ayrı olarak selâmlarım! Tabii seni de güzel kız...

Step, birdenbire yerinden sıçradı. Makston, yabancının, karşılında üzerlerine atılmağa hazır bir kaplan gibi duruşundan fena halde korkmuş, tırtır titriyordu.

Step:

— Sarhoş köpeki! diye bağardı.

Buraya niçin geldin?

Moropulos, tahkır edici bir tavırla:

— Buraya, hakkım olduğu için geldim, dedi. Bazan başvekiller, kralla konuşabilmek için, gürtlü çıkarmak mecburiyetinde kalırlar.

Moropulos, selâm vermek için eğilince müvazenesini kaybederek yere yığıldı.

Step, nefretle Moropulos'a baktı ve:

— Çalışma odama gidiniz Moropulos, diye bağardı. Ben de arkandan geliyorum.

Moropulos, sendeliyerek ayağa kalktı:

damin tesiri altında idi. Ambroz Solt, gözle dışarı çıkmasını işaret etti. Davetizi, sarhoş misafir, içini çektiikten sonra utanmış bir vaziyette ve korkak adımlarla iki yanına sallanarak dışarı çıktı.

O akşam, Sir Jon Makston doktor Mervil'in otomobilinin kapısını kaparken:

— Çok enteresan bir akşamdı değil mi? diye mırıldandı.

VII

Sir Jon Makston Dr. Mervil'i ziyarete giderken, yolda Ronni ile karşılaştı. Onu rahatsız etmek istememesine rağmen merakını yene-medi ve genç adama yaklaşıarak:

— Bervil ile arınızda ne oldu? diye sordu.

— Hiçbir şey... Bervil, biraz eski kafalıdır. Dört akşam arkadaşları ile tiyatroya gümüş ve beni locada görmüş.

— Herhalde, locada yalnız değildiniz?

— Ne yapayım? Bu benim elimde değil. Hayatta, bir saniye olsun yalnız kalmak istemem... Beril, hakikaten anlayışsız bir kızdır. Yanımdaki kadını, parkta yanımda gördüğü kız sandı galiba?

— Bu kadının kim olduğunu sorabilir miyim?

— Maalesef ismini söyleyemeyeceğim... Çünkü bu, doğru bir hareket olmaz. Beril'in, yanımda görmüş olduğu kadın benim çok iyi tanıdığım bir kadındır.

— İsmi söyleyerseniz, belki tanıyabilirim. Çünkü onun, tiyatroya götürebilecek ve Beril'e takdim edilemeyecek bir kadın olusuna göre, herhalde kibar bir aileye mensup olması icap eder.

Ronni ciddiyeyle:

— Bu kadını, benden başka kimse tanımaması istemediğimi tekrarlamak isterim, dedi. Bunun sebebi size söyleyemeyeceğim. Çünkü söyleyeceğim şeylere inanamıyacaksınız.

— Tahminizde aldanmıyorsunuzuz Ronni... Hakikaten hakkında söyleyeceğiniz şeylere inanamıyacağım... Çünkü çocuk değilim. Sokakta tanıştığınız bir kızın saf ve masum olduğunu isbat edebilir misiniz? Londranın şarkındaki bir kilisenin korosunda şarkı söyleyen böyle bir kız tanıyor gibiyim.

Ronni, mütevekkilâne cevap vererek:

— Eğer, eski bir macerayı, tazelemek istiyorsanız, size bu hususta hiçbir şey söyleyemem.

— Kızla erkek kardeşi bana gel-dirle.

— Nasıl, size mi geldiler? O melun, alçak herifin boynunu koparacağım.

— Onu tekrar ne zaman göreceksiniz?

Ronni cevap vermedi.

Makston:

— Onlar, elbette bana tekrar geleceklerdir, dedi. Bu defaki gelişlerinde, bana doğrunu söyleyeceklerine de eminim. Kızın erkek kardeşi, şantajcının biri olduğundan, seni tehdit ederek para sızdırmağa çalışıyor değil mi? Fakat rica ederim Ronni. Sakin onunla kavka etmeyip tecrübeye kalkmayınız...

Biliyorum, bir müddetten beri hakkı sükût veriyorsunuz... Biraz evvel, o melun herifin boynunu koparacağım demezin, onun sizi müşkül bir durumda bıraktığına kâfi bir delildir... Yalnız, kız kardeşinin başına gelen felâkete karşılık olan parayı almak için daha birçok defalar size gelecektir. Buna rağmen, onu bugüne kadar ne diye polise ihbar etmediniz?

(Arkası 14. sayfada)

«Ooo, sen misin sadık Ambroz, benimle konuşmak mı istiyorsun?»

hiçbir izahatta bulunmadı mı?

Doktor, başını sallıyarak:

— O, benim bu hâdiseyi anlamadığını tahmin edemedi, dedi. Zira, beni geçmiş hâdiseleri hatırlayamayacak kadar ihtiyar zannediliyor. Ertesi günü bunu bahis mevzuu ettiğim zaman, hayatında bir kere olsun iğne tutmadığını, elleri büyük olduğu için dikmiş dikmesini bilmediğini söyledi.

Beril, içini çekerek iskemlesine yaslandı.

— Bunu ben, pek esrarengiz, hattâ tamamen ilâhi bir hâdise olarak kabul ediyorum, dedi.

Mervil, kızına tam cevap vereceği sırada, yüksekçe bir yerden düşerek bir taraftı acımış bir insanın sesini andıran bir çığlık işitildi.

Bir saniye sonra, kapı vuruldu ve sendeliyerek içeriye bir adam girdi.

Başında şapkası olmayan bu adamın kravatı gevşemiş, aşağı sarkmış ve üzerinde bulunan frakı da çamur içinde kalmıştı.

Adam, sendeliyerek odanın ortasına kadar geldi. Alnına düşen saçlarını düzelttikten sonra bacaklarını ayırarak, bir elini kalçasına dayadı. Diğer eliyle uzun, esmer sa-

Bu anda Mister Step'in yüzü ümit edilmez bir ıstırap ifade etmekte idi.

Beril, sabırsızlıkla:

— Sonra ne oldu? dedi. Lütfen anlat.

— Bundan sonra, daha şayanı dikkatle hâdiseler cereyan etti.

Misis Kolebruk, kimseinin yardımından olmaksızın ayağa kalktı ve ocağın başında bir iskemleye oturarak derhal uyudu. Solt da bir iskemleye oturmuştu. Biraz konyak içirdim. Kendine geldi. Sonra bu hâdisenin nasıl olduğu hakkında kendisine birçok sualler sorduğum zaman bir tek cevap bile vermedi. Masanın yanındaki bir iskemlede, dimdik, hareketsiz oturmakta idi. Bir müddet böyle durduktan sonra yavaş yavaş elleriyle masayı, yoklamaya başladı ve bir elini masanın öbür köşesinde duran dikmiş sepetine ka-

NAT PINKERTON

NE GÜZEL
GÜLLER
NAT!
ÇOK TEŞEK-
KÜR EDE-
RİM..

BEN DE DERHAL
İTİRAF EDEYİM.. BU
AKŞAM BURADA KA-
LAMIYACAM. HOLİVÜT
UÇAGINI KARŞI-
LIYACAM.

29

HOLİVÜT TAN GE-
LEN VE BENDEN
DAHA MÜHİM O-
LAN BU YOLCU
KİM?

MESHUR YILDIZ MADE-
LON.. SENDEN MÜHİM
DEĞİL.. FAKAT ARZU
ETMİŞ BİR KERE.. KAR-
ŞILANAMAK AYIP
OLUR..

TABİ İSTEDİĞİNİ
YAPMAKTA SER-
BESTSİN NAT..
FAKAT BU KIZ BİR
ZAMANLAR HIRSIZ.
LIK ETMİŞ YA SE-
Nİ ÇALARSA..

MADELON'UN MA-
ZISINI UNUTALIM.
ARTIK TÖBEKAR
OLDU.. BENİ DE
KİMSE ÇALA-
MAZ..

TIYARE MEYDANINDA
İSTE BÖYLE NAT..
SARP KAYADAKİ MES-
HUR BALİNA TIYATRO-
SUNA DAVET EDİL-
DİM. İLK TEMSİLDE
DORIAN'DA GETİR-
OLMAZMI?

SARP KAYA!.. GÜ-
ZEL FAKAT İSSİZ
BİR YER.. TIYATRO-
NUN İSMİ DE TU-
HAF.. HERNEYSE..

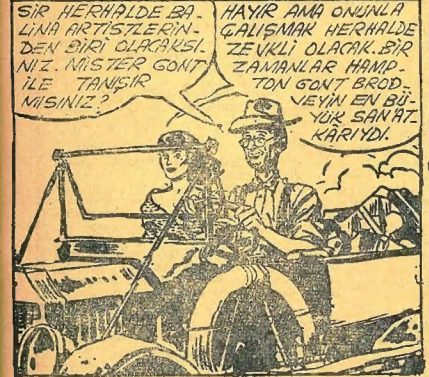
NAT'IN HAKKI
VAR.. BU TEKLİF
BENİM TUHAFİME
GİTTİ AMA NEYSE-
TREN SARP KA-
YAYA YAKLAŞI-
YOR.. HAZİR-
LANMALLI..

SARP KAYALILAR NEY YORK TRENNİ
KARŞILAMAGA ÇIKMIŞLARDI.

ARTİSTLERDEN
BİRİ OLACAK. BİR
HAFTADIR BU
ALTIN-
CISI.

SİRFİNTİLARA
BAKACAGINA
ÖNÜNE BAK HE-
RİF.. HAYDİ
YÜRÜ..

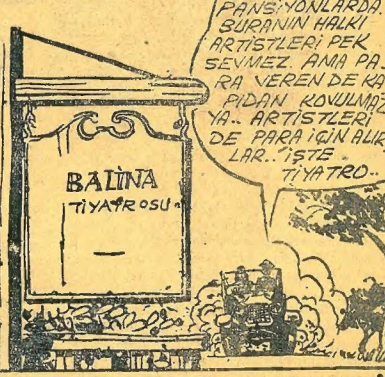
SİR HERHALDE BA-
LİNA ARTİSTLERİN-
DEN BİRİ OLACAKSI-
NIZ. MİSTER GONT
İLE TANSİR
MİSİNİZ?

HAYİR AMA ONUNLA
GALİSMAK HERHALDE
ZEVKLİ OLACAK. BİR
ZAMANLAR HAMP-
TON GONT BROD-
VEYİN EN BÜ-
YÜK SAKAT
KARİYDİ.

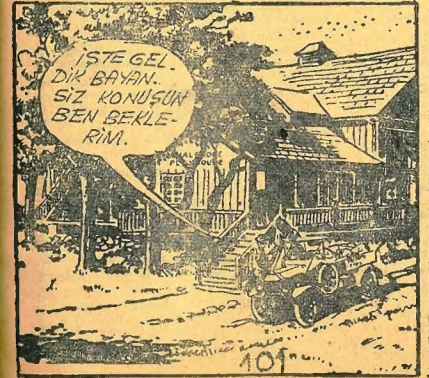
DEMİYİN.. ONU BEN SAH-
SEN HİÇ GÖRMEDİM. KOİA
BİR EVDE TEK BAŞINA OTU-
RUR.. HA.. SİZ NEREDE OTU-
RACAKSINIZ BAYAN?

SÂKİN BİR
YER BULMAK
İSTİYORUM.
ARTİSTLER
NEREDE
KALIR?

PANSİYONLARDA
BURANIN HALKI
ARTİSTLERİ PEK
SEVMEZ. AMA PA-
RA VERENDE KA-
PIDAN KOVULMAZ
YA.. ARTİSTLERİ
DE PARA İÇİN BUR-
LAR.. İSTE
TIYATRO..

BALİNA
TIYATROSU

İSTE GEL
DİK BAYAN.
SİZ KONUŞUN
BEN BEKLE-
RİM.

MİS MADELON! ÇOK
MEMNUN OLDUM. SİZİ
OTELE GÖTÜRELİM.
ODALARINIZI ÖNCE-
DEN AYIRTTIK.

ÇOK İYİSİNİZ.. AMA
KASABADA KALMA-
SAMI DAHA İYİ OLUR.
DENİZ KENARINDA
SÖYLE SÂKİN
BİR YER
İSTİYO-
RUM

DURUN BAKALIM.. ÖYLE BİR YER
VAR.. DAHA YENİ MÜRACAAT ET-
TİLER. PANSİYONKİLER İÇİN..
ESKİDEN KİMSEYİ ALMAZ.
LARDI. KASVET BURNUN.
DA OTURUYOR.
LAR.

ARKASI VAR

Birisi, Gebhardt'ın bileğine yapıştı..

Vitrin çok küçüktü. Okadar ki, pek ufak tefek olan dükkân sahibi bile zor sığabiliyordu. Fakat buna rağmen kol ve masa saatlerinin vitrine büyük bir ustalıkla yerleştiriyor ve sokaktan geçip giden Londra yolcularına hiç aldırış etmiyordu. Gözünde büyük gözükler ve başının tam tepesinde kalmış bir tutam saçla bir orman çücesi gibiydi.

Biraz sonra vitrinden indi ve sokağa çıkıp marifetini seyretti. Masa saatleri arkada düz bir sıra halinde yerleştirilmişti ve kol saatleri önde, sıyah bir kadife üzerinde bir hilâl teşkil ediyordu. Bütün masa saatleri altı ve bütün kol saatleri üçü gösteriyordu.

Yarım saat kadar sonra köşede duran otobüsün bir yolu indi. Bu, sarı bıyıklı, uzun boylu bir adamdı. Başında yuvarlak kenarlı sıyah bir şapka ve sırtında sıyah bir palto vardı. Elindeki bastona yaslanarak ve akıstarak yürüyordu. Onu bir savaş sakatı sanan nokta polisi elini kasketine götürdü ve sakat adam bu selâma mukabele ederek gülmüştü. Bu adamın adı Gebhardt'ı ve nokta polisinin amirleri bunu öğrenilemek için birçok şey feda ederlerdi.

Gebhardt ağır yoluna devam etti. Polisin selâmı onu daima güldürürdü. Saatçi dükkânının önünde durdu ve ifadesiz bir yüzle vitrine baktı. İki haftadanberi her gün buradan geçiyordu. Fakat bugün içeriye ilk defa olarak girecekti. Saatini düzeltti ve kapıyı itti.

Saatçi ile tezgâhtar onun içeriye girdiğini görünce döndüler. Ufak tefek saatçı ona doğru ilerledi ve gözüklerinin arkasından gözlerini kısaraktı.

— «Evet?» diye sordu.

Gebhardt, «Saatimin kayışını değiştirmek istiyorum.» dedi. «Bu kayış çok eskimiş.» Saatçi çıkardı ve tezgâhın üzerine bıraktı. Fosforlu akreple yolkovan dükkânın loşluğu içinde ışıldıyordu.

Saatçi, Gebhardt'ın saatını alarak i çerki odaya girdi. Gebhardt tezgâha yaslanarak beklemeye başladı. Bir de sığara yaktı.

Bir kaç dakika sonra ufak tefek adam dışarıya çıktı. Saate, yeni bir kayış takılmıştı. Saatçi,

— «Çok güzel bir saatiniz var,» de-

Gebhardt, «Evet, çok da dakiktir,» diye cevap verdi. Borcum ne kadar?...»

Ameliyat bitmişti. Hastayı tekrar hayata kavuşturmak için elinden geleni yapmıştım. Fakat acaba kurtulabilecek miydi? Şüpheliydi. Eğildim, yüzümü yüzüne yaklaştırarak dikkatle baktım. Kesik kesik nefes alıyordu. Bana hasta sayılıyor gibi geldi. Kulakları dudaklarına yaklaştırmıştı. Evet, yanılmamıştım. Hasta ki-sik, titrek bir sesle, «Cemile, Cemile» diyordu. Birden, hastayı getirdikleri vakit hüviyetini tesbit edebilmemiz için celpelerini bir vesika bulmak ümidi ile karıştıran elimi geçen ufak sarı kâğıdı hatırladım. Bu kâğıttaki adres herhalde Cemile'nin adresi idi. Cemile kimdi acaba? Belki kardeşi, belki de sevgilisi veya nişanlısı.. Her kim olursa olsun madeki hasta istiyordu, o halde onu çağırmalıydılar. Çünkü o takdirde hiç olmazsa rubi durumunu düzelirdi ve hasta kurtulurdu. Kurtulmazsa bile sen arzusu yerine getirilmiş olurdu. Yan odada sıringayı doldurmakla meşgul olan asistanıma bu işi havale ettim.

Aradan yarım saat ya gecemişti. Hasta az önce odasına yatırılmıştı. Ben de vizitaya çıkmak üzere idim ki, koridorda çıtıptı, genç ve güzel bir kıza, beni bekler buldum. Vaziyeti derhal kavradım. Kabul olu-mu-ş olmasaydı için bu kız kazazede-yi görmeye gelen Cemile'den başkası ola-mazdı.

— Kızkardeşi misiniz? diye sordum.

— Hayır. Nişanlısıyım. Haftaya evlenecektik.

— Ailesi filân var mı?

— Hayır benden başka hiç kim-sesi yok.

— Geçirdiği kazadan haberiniz var mı?

— Tafsilâtını bilmiyorum.

— Zil zurna sarhoşken otomobil kullanyormuş. Hem de son sür'ate sürüyormuş. Yağmurdan ıslak, çamur olan vudâ virajı dönerken kaptı afa-ca toslamış.

— Orhan içkiden nefret ederd-i ama son zamanlarda fena alışmıştı. Se-bebini de bilmiyorum.

Evine donerken Gebhardt saatini yeni kayışına bir kere bile bakmadı. Aslında okadar büyük bir merak ve heyecan içindeydi ki kayış bileğini âdetâ yakiyordu. Fakat bu işte insan ne kadar dikkatli davranırsa azdı.

Londraya geldiğindenberi oturmakta olduğu ufak odaya girince Gebhardt bastonunu bir tarafa attı ve seri adımlarla gidip perdeleri kapadı. Kapının kilidili olduğuna emniyet getirmek için a-nahtarı bir kere daha yıkladı ve nihayet köşedeki bir masa lambasını yakarak saatini çıkardı.

Yeni kayışın deliklerinin yedi tane olduğunu gördü. Demek yeni parola numarası yediydi. Halbuki bundan evvelki numara dokuzdu. Hatta Gebhardt dükkâna girmezden evvel saatini, dokuzu göster-sin, diye bir saat geri bile almıştı.

Gebhardt yeni kayışın içini açtı ve içerden incecik bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı masanın üzerine serdi ve eline pertav-sızı alarak yazıyı deşifre etmeğe başla-dı.

Haber kısa ve açıktı :

Kamyonlar. Ging Charles Court. Yarın Sabah. Derhal hareket geç.

Gebhardt yumuşak bir sesle, «Ya,» dedi. Kâğıdı kül tablasının içine yaktı. King Charles Court'dan yarın sabah ayrılacak olan kamyonlar sahile asker ta-şıyordu. Bu askerlerin menzillerine vasıl olmalarını sağlamak da Gebhardt'a düşüyordu.

Gebhardt yatağının altındaki bavulu çıkardı ve masanın üzerine koyup açtı. Bavulun içindeki pamuk yularından bombaları birer birer çıkardı. Bu bomba bir gözük muhafazasını andırıyordu ve bir gözük muhafazasından pek büyük de değildi. Maamafih bir otomobil motorünün altına abıgılanınca ve motor de-ışınına.....

Gebhardt bombaları dikkatle saydı ve on dört tanesini bir tarafa ayırdı. İki saat zarfında ancak on dört tanesini yerleştirebilirdi.

Ordu kamyonlarının durduğu bütün

mahaller hakkında teferuâtı malûmatı sahip olan Gebhardt, King Charles Court'taki asker ve makinecilerin on ikiden evvel gitüklerini ve nöbetçi polisin ancak saat ikide geldiğini biliyordu. Bu iki saat Gebhardt için kâfi, hattâ faz-laydı, bile.

Saatî düşününce Gebhardt'ın aklına kendi saatî ve saatini sabahleyin parola için bir saat geri almış olduğu geldi. Hemen saatini bir saat ileriye aldı. Sa-ağının takmış göldüğü kayışı yerine bir başkasını taktı. Gebhardt'ı aymetli ve mükemmel bir gizli ajan yapan şey böy-le ufak fakat ehemmiyetli teferuâtı as-la unutmamasıydı. Ve Gebhardt bunu biliyordu...

Gebhardt kararlaştırdığı saatte evden çıktı ve King Charles Court'a yollandı. Court'un arkasındaki sokakta durdu ve saatine baktı. Tam on iki. Gebhardt gül-müştü. İşleri tıkrında gidiyordu. Emin olmak için on dakika daha bekledi son-ra karartma gecelerinin zifiri gölgeleri arasında sıyrılarak Ging Charles Court'a girdi.

Hiç vakit kaybetmeden en yakınındaki kamyonun altına girdi ve sırt üstü yatarak el yordamıyla çalışmaya başladı.

Birisi Gebhardt'ın bileğine bastı.

Gebhardt duyduğu büyük ıstıra-ba rağmen dudaklarını sırdı ve sesini çıkar-madı. «Mümkün değil,» diye düşünüy-ordu. «Bu saatte, burada kimse ola-maz.» Fakat göğelerinin içinden bir ses, — «Haydi bakalım, abhap!» diye

söylendi. «Kalk ayağa!» Gebhardt ani bir hamleyle doğruldu ve kosmağa başladı. Etrafta ansızın pey-da olan şekillerden biri bir fener yak-tı ve fenerin ışığında Gebhardt'ı sırtın-dan vurdu.

Onun ölümünü duyunca ufak tefek saatçi hayretler içinde kaldı.

— «Gebhardt'ın oraya etrafta insan olduğu saatte gitmesini aklım almıyor.» diye düşündü. «Halbuki hiç aksaklık ol-masın diye onun saatini bile düzeltip bir saat ileri almıştım!»

Nakleden: Leylâ BEKEM

— Sebebi ne olursa olsun onu af-fediniz. Hiç olmazsa iyilesinceye ka-dar öyle görününüz. Kendisini amel-iyat etmek mecburiyetinde kaldık. Ne-ticenin ne olacağı henüz belli değil. Bu gece krizi atlattırsa kurtuldu de-mektir. Mütemadiyen siri sarıkdan Ayrılmak yanında bulunsanız iyi olur. Onu daima teskin etmeğe çalışın. Her dedigiye evet deyin. Biz yapaca-ğımızı yaptık; bundan sonrası sizin elinizde. Yalnız şunu da söylüeyim ki belki de sizi tanımayacaktır.

— Tanır zannediyorum.

— Yalnız, dediğim gibi bir tek kelimenin herşeyi alt üst edebileceğini unutmayın.

Odaya girdiğimiz zaman hasta ha-reketsiz yatıyordu. Yüzü hâlâ kırcı gib-i tembeyazdı. Genç kız yatmağa yak-laşırken ben bir köşeye çekildim ve i-sikisini göz hapsine aldım. Genç kız hemen oradaki iskemlelerden birini a-larak yatağın yanına ilitti, nişanlısı-nın ellerini okıyarak,

Orhan, bak ben artık yanın-dayım diye iltidamağa başladı. Has-ta hafifce gözlerini aralayılar hırıltı-lı bir sesle,

— Ah, sen... geldin... Cemile... di-ye inledi.

— Sus. Konuşma. Bak ben artık yanındayım.

— Vicdanım rahat öleyim! Sana bir tırafa bulunacağım.

— Sevdim, yaşıyorım sus. An-latma istemiyorum. İyilesince anlatır-sın..

— Hayır beni dinlemelisin.

— Dönüp bakınca başıma ona evet bırak anlatsın diye işaret ettim.

Genç kız cebünden çıkardığı ipek-li mendille delikanlının alnında biriken ter tanelerini silerken sordu.

— Neyin var. Niçin bu kadar üzü-lüyorsun?

Delikanlı derin bir o çaktı.

— Sana ihanet ettim. Fakat emin ol artık aramızda hiçbir şey kalmadı. Beni affet. Yalvarırım beni affet. Cemile.

— Tabii affediyorum.

— Ah Cemile sen ne iyi kızsın-dır.

— Artık biraz uyumağa çalış, her şey düzeldik.

— Uyuyamıyorum Cemile. Ama beni dinle sana bir tek şey daha söylemek istiyorum. Biliyorsun ablan Ja-le'yî senden önce tanımadım. Seni ta-nıdıkdan sonra da onun münasebeti-mizi devam ettirdim. Fakat emin ol onu hiçbir zaman sevmem. Ah Cemile bilmem beni affedebilecek misin? Benim için yalnız sen varısın. Jale ile seni mukayese dahi etmek istemem. Söyle Cemile beni affecek misin?

— Evet, seni affettim. Fakat or-tak uyul.

Uyku laçları yavaş yavaş tesir-lerini göstermeye başlamışlardı. Hasta rahat ve derin bir uykuya daldı.

Koridora çıkınca genç kızın elini harearete sıktı.

Teşekkür ederim. Hasta bunun faydasını gördü bile. Artık iyiliğe doğ-ru gidiyor. Tekrar ne zaman gelecek-siniz?

— Fenalaşması ihtimali var mı?

— Hayır. Çok şükür artık kurtul-du diyebiliriz.

— Öyleyse beni artık görmezsi-niz.

Olduğum yerde hayretle donup kal-dım. Bu da ne demekti?

— Cemile hanım onu affetmedi-niz mi? Ona bu ufak kaçamak ha-reketi için bu kadar gücendiniz mi? Sizi sevdiğizi şun gibi asır.

Genç kız, gözlerini yere eğdi.

— Benim adım Cemile değil, Ja-le'dir Doktor...

Ve gözlerinden boşanan yaşları göstermek için koşu koşu uzaklaşıp gitti.

GİZLİ VAZİFE !..

ROGER
HAYRET
İÇİNDE
BİR AME-
RİKAN
KAMPINA
GELDİKLE-
RİNİ GÖR-
DÜ.

İLKÖNCE İNANMAK İSTEMEDİ.

FAKAT SON-
RA BÜTÜN
ÇEKTİKLE-
RİNİ UNUT-
TU. HEMEN
KONUŞMAĞA
BAŞLADILAR.

HELLO
DOSTLA-
RINI...

SEN BURA
YA NERE-
DEN DÜŞ-
TÜN ?

BUNU SİZE
ANLATMAK
UZUN SÜRER

GENERAL
PATTON'UN
BÜÇÜLERİNİZ
RUSLARLA
TEMASA GEÇTİK..

RUSLARLA MI ?
NASIL
İNSAN-
LAR?

GÖRECEKSİNİZ. ÜÇ
GÜNDEBERİ VOTKA
İÇE İÇE İÇİMİZ DEĞİ-
MİZ VOTKA KESİLDİ..

BU
GENÇ
KIZ
KİM?

GERÇİKLERİ-
ME KARŞI
ALLAHIN GÖN-
DERDİĞİ BİR
NUKA-
FAT..

BİR FRANSTIZ.. TOPLAMA RAM-
GÜZEL PİNDAN KAGMIS..
FAKAT RUSLARA BİRŞEY
SÖYLEME..

O GECE RUG-
LARLA BİRLİKTE
SABAH LARA KA-
DAR VOTKA İÇTİ-
LER.. ERTESİ
SABAH GENERAL
PATTON'UN BİR
MESAJI, İLKÖNCE
BERLİNE RUS
ASKERLERİNİN
GİRECEĞİNİ BİL-
DİRİYORDU.

HAYATIMDA İLK DEFA GERİ GERİLME
EMRİ BU KADAR HOŞUMA GİTTİ ARTIK
AGZIMA BİR YUDUM VOTKA KOYMIYACA-
ĞIM..

YÜRÜR MÜSÜN ? YOK
SA SENİ TAŞIYAYIM
MI.. VATANDAŞLARIMI
Zİ TAKIP
ETME-
Lİ-
YİZ..

HAYIR.. FAKAT
BERLİNE GİTMEK
İSTEDİM.

BERLİNE
MI NEREYE
HAZIR MUR
TULMUS
KEN..

DOSTLARIM BER-
LİNDE.. ONLARI
BIRAKMAK
İSTEMEM.

BERLİNDE TANIDIK-
LARIN VAR MI ? BİZE
MALÜMAT JEREBİ-
LİR MİSİN

TAYYARELERİMİZDEN BİRİ
SİZİ PARASÜTLE BERLİ-
NE ATACAK.. BİR İŞİNİZ
VAR..

EMRİNİZİ DERHAL
YAPARIM GENE-
RALIM.. FAKAT.. SA-
NA TALİ-
MAT NE-
RİRİZ..

JANININ BER-
LİNE GİTMEK
İSTEDİĞİNİ DÜ-
YAN BİR RUS
SUBAYI JANINI
GENERALE ÇIKAR-
DI. RUS GENE-
RALI GENÇ Kİ-
ZA BİR VAZİFE
VERDİ.

BU MACERA
HOŞUMA GİDİYOR.
RUSLARI CİSARE-
TİMLE HAYRAN Bİ-
RAKACAĞIM.

ADIM NATALİ SON.
ENKÖ.. BERLİNE PA-
RASÜTLE İNECEK
MİSSİN..
BUNA
MEN
NUN
OL-
DUN
MU?

EVET. HEM
DE PEK
ÇOK..

ŞİMDİNE KA-
DAR HIÇ TAY-
YARE KULLAN-
DIN MI?

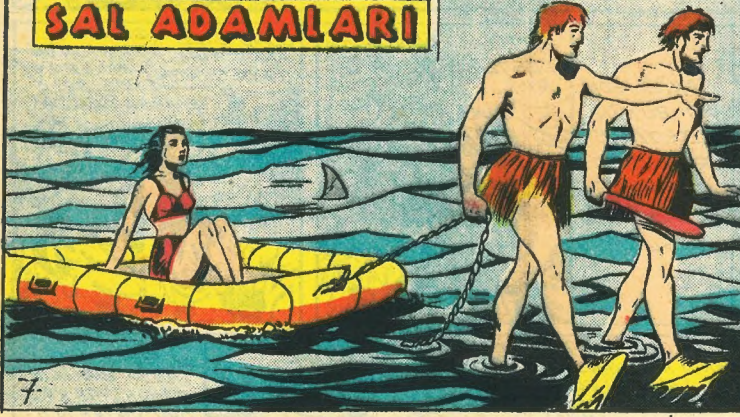
HAYIR..

ARKASI VAR.

MANDRAKE

SAL ADAMLARI

NARDA SAL ADAMLARININ HER İSTEĞİNİ YERİNE GETİRİYORDU. BİR GÜN ONU KENDİ SALINA KOYDULAR..

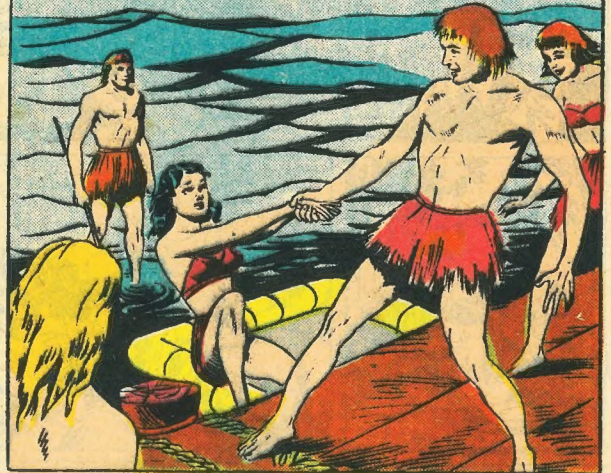
DENİZ ÜSTÜNDE YOL AĞIRLARKEN YANLARINDAN BİR KÖPEK BALIĞI GEÇTİ. ADAMLARDAN BİRİ ATTI. BİR VURUŞTA BALIĞI BAYILTI.

SALI ÇEKE ÇEKE DENİZ ÜSTÜNDE YAPILMIŞ BİR KÖYE VARDILAR.

NARDAYI SAL ÜZERİNE KURULMUŞ KÖYE GÖTÜRDÜLER.

SAL ADAMLARI PER MİSAFİRSEVERDİ. HEMEN ATEŞ YAKTILAR. KURU YOSUNLARI ATEŞE ATTILAR.

NARDA SAL KÖYÜNÜN GENÇLERİYLE İYİCE AHBAP OLMUŞTU. KAŞ GÖZ İŞARETİYLE ANLAŞIYORLARDI ARTIK..

GÖK SÜVARİ

VE TABANCAININ TETİĞİNİ ÇEKEREK
ATEŞ ETTİ.

ATEŞ EDER
ETMEZ DE BA-
YILDI. YERE
YIKILDI. BU
SIRADA ELİN-
DEKİ TABANCA
İLERİ FIRLA-
MIŞTI. OYUN
ATEŞ ETTİĞİ-
Nİ KİMSE GÖR-
MİYİŞTİ.

AMAN KAGİN!!

İMDAT!
İMDAT!

HALK BİRBİRİNE GİRDİ. POLİSLER KO-
ŞUŞTULAR. UBALDO'NUN OTOMOBİLİ
SÜRİATLE BAĞEYE GİRDİ.

YARALI YOK
GALİBA? HEPSİ
BİRKAÇ BERELİ

NE TARAF-
TAN ATEŞ
EDİLDİ?

BU TARAFTAN..
İSTE TABANCA.

YERE DÜŞENLER KALKIP UZAK
LAŞTILAR. YALNIZ YAŞLI BİR KA-
DİN BAYGIN BİR HALDE YERDE
KALDI.

BEREKET
YARALI DEĞİL

ZAVALLI SİLÂH
SESİNİ İSTİNCE
BAYILMIŞ OLACAK.

YAŞLI KADINI ECZANEDE AYIET-
TİLAR.

GİTMEM
LÂZİM..
BIRAKIN
GİDEYİM

NİLESTİNİZ
Mİ BAYAN?

CESUR OLUN..
BİR DELİ UBAL-
DO'YA ATEŞ
ETMİŞ..

ORORA MERAKLA ANNESİNİ BEKLİYORDU. SAATLER GEÇTİ. HALDE HİÇBİR CEVAP GELMİYORDU.

SAAT ÜÇ OLDU.. ACABA
UÇAK KAZAYAMI
UGRADI ?

ÜZÜLMİYİN BAYAN
UÇAK GELMİŞ.. RAD.
YOYU DİNLEYENLER
VAR

GÖK ŞÜKÜR
ALLAHINI..

RICA EDERİM BAYAN
TELAŞLANMAYIN..BAKIN
ATEŞİNİZ YÜKSELDİ..
YOKSA DOKTORU ÇA-
BIRACAKIM

KİMİ? DOKTOR
MELZERİ Mİ?

HAYIR..DOKTOR FERGUSON'U..
MELZER'İN DOĞUMU PAVYO-
NU İLE HİÇBİR İLGİSİ YOK..

FAKAT BENİM SAKIN
OLMAMA İMKÂN YOK..
UBALDO'M GELECEKTİ..
ACAP NEYE GELMEDİ ?

BU SIRADA
DİŞARIDA AYAK
SESLERİ VE
BİR BASTON
TİKİRTİSİ
İŞİTİLDİ.

KİM YÜRÜYÖR ÖYLE ?

KLINİĞİN KÜĞÜK Mİ-
SAFİRİ. DOKTOR
MELZER'İN HİMMETE-
SİNDE.. GEL BUR-
YA YAVRUM..

ODAYA EL YÖRDAMINILA KÖR BİR ÇOCUK GİRDİ.
ORORA ONU GÖRÜNCE TITTEDİ.

GEL YAVRUM
GEL..

KİMSİN SEN

101
2.

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU

Aşk ve Macera Romanı: 12

Dışarıda rüzgârın boğuk boğuk estiği bir geceydi. Kapıdan uzun uzun binanın içini dinledikten sonra anahatları kilide soktum. Bin ihtiyatla kapıyı açtım. Oturduğum apartımına gelirken uzun bir koridor geçiliyordu. Bu koridorun iki tarafında birtakım kapılar vardı. Bunların birisinde eskiden Güllü yatardı. Diğerlerinde erzak, birtakım malzeme ve birisinde de eczahane bulunuyordu.

Geceyarısı, saat üçte, bu koridorda kimsenin bulunmaması gerekirdi. Zehranın da başka bir yerde yatırıldığını biliyordum. Koridorun sonunda aşağı kata inen merdiven vardı.

Koridora sessizce çıktım. Kapıyı belli belirsiz kapattım. Sağda ve soldaki kapıları dinliyerek kimsenin olmadığını kanaat getirdikten sonra merdiven başına kadar gittim.

Aşağıda elektrik yanıyordu. Zaten koridordaki hafif aydınlık tabundan ileriye geliyordu. Koridorun başında ne yapacağımı düşünürken gerideki kapılardan birisinin arkasında bir gürültü duydum. Bu bir kahkahaya benziyordu.

Büyük bir telaşa saklanacak yer aradım. Tesadüf bana yardım etti. En yakın bulduğum kapıyı araladım. İçeriye daldım. Aynı zamanda ayak sesleri de duydum. Yılsık bir ses, bir erkek sesi, Selimin sesiydi bu:

— Sevgili, diyordu. Moruk bir İstanbul seyahati yapsa da böyle kaçamak sevişmekten kurtulsak. Seni bütün bir gece doya doya sevmek istiyorum.

Bu sözleri hemen hemen arkasında bulduğum ve büyük heyecanlarla dayandığım kapının arkasında söyleniyordu. Kalbim boğazıma çıkmış gibiydi.

İnce ve işveli bir kadın sesi: — Yağma yok, diyordu. Okaduruna gitme. Siz erkekler doyurulmağa gelmezsiniz. Hemen çeşni ararsınız.

Selim galiba kadına sarıldı. O titraz etti:

— Elverir artık. Rahat dur. Belki benimki uyanır

— Seninkini Allah kahretsin.

— Amcan için böyle lâkırdı söylemeğe utanmıyor musun?

— Allah kahretsin onu. Bana sen lâzımsın?

— Ötekine de sataştığını unuttu.

— Katiyen. Kendi uydurması. Şillik kimbilir neler tasarlıyor. Ben ona iftirayı göstereceğim.

— Düşmanlık için bile olsa onunla meşgul olduğumu istemem. Sonra aramızda her şey biter. Bütün tasavvurlara elveda.

— Peki, peki. Fakat sen benim dediklerimi yap. Kuvvetli bir işah onu takattan düşürecektir. Senden başka emniyet edeceğim kimse yok. Kasanın anahtarını alırsın. Yine koyarsın. Deddiğin kadar para varsa yavaşık. Uyanacağından korkma. Dedğim gibi kahvesine yalnız iki damla damlatılın bu bütün gece uyur. Kessen bile duymaz. Kasanın ötesini berisini çizip açık bırakmak lâzım. Hele buna Adnana yakaletebilirek pek mükemmel olacaktır.

Kapının arkasında bir itişme ve bir küfür duydum. Sonra ikisi de

seslerini keserek uzaklaştılar.

Belki bir saat orada kaldım.

Daireye girinceye kadar baygınlıklar geçirdim. Allah benim işlerimi kolaylaştırıyor, tesadüfler bana yardım ediyordu.

Bütün gece düşündüm. Dürdane kocasını onun yeğenile aldatıyordu. Bu kadın aynı zamanda pek berbat yerlerde yetişmiş bir mahlûktu.

Bir iki gün sonra Mollabey beni ziyarete geldi. Hasta olduğundan bahsetti. Kendimi tutamaam. Ağzundan kaçırdım:

— Neler söylüyorsunuz Emel Hanım? Yalnızlık sizi nekadardı sınırlı etti.

— Evet beyefendi. Paranız da hediyeğiniz de sizin olsun. Artık benim yakamı bırakınız. İstanbulla dönmek için bir yol parasına razıyım.

— Bu benim şerefime oynamaktır kızım. Siz benim gelinim olacaksınız.

— Peki ama ne bekliyorsunuz?

— Adnan hasta. Hem pek hasta. Sapsarı yatıyor.

— Ona benim bakmama müsaa-

— Sevgili, diyordu. Moruk bir İstanbul seyahati yapsa da böyle kaçamak sevişmekten kurtulsak. Seni bütün bir gece doya doya sevmek istiyorum.

— Mideniz bozuk herhalde, dedim.

— Evet, dedi. Yüzümden belli olur.

— Sizi bu işhal halsiz düşürecek. Odanızdan çıkamıyacak bir hale geleceksiniz. Zannedersen geceleri de garip bir uyku ile kendinizi bilmeden yatıyorsunuz.

Hastalığın verdiği bir üzüntü içinde:

— Evet, evet, dedi. Ne biçim hastalıktır, anıyamadım.

— Siz hiçbir şey anlamıyorsunuz Mollabey. Anlamanıza da imkân olmayacak. Durup dururken böyle hastalanmanızın sebebinin araştırması bile aklınıza getirmiyorsunuz. Siz birkaç gün bu halde yaşar ve odanızdan çıkamıyacak hale gelirsiniz kasanızı bile soyarlar. Sonra da bunu kilit altında yaşayan oğlunuza veya bana atfederler.

de etmediniz. Oğlunuzun ölümüne sebep olacaksınız.

— Biraz dermanı olsa getirteceğim onu buraya.

— O bir başka yerde oldukça iyi olamıyacaktır beyefendi.

Mollabey içini çekti. Kafası iyice karışık ve sıhhati bozuktu. Buna rağmen binada oturan bir iki kadını Adnan Beyin eski odasını temizlemeğe geldiklerini gördüm. Ertesi gün de Adnanı âdeti sedyeye ile getirdiler. Yatağına yatırdılar. Pek bitkindi. Konuşamıyordu. Baş ucuna da bir alay ilaç şişesi konuldu. Zehrayı dairede yatırmağa muvafak oldum. Selim Bey de geldi ve ilaçların nasıl verileceğini tarif etti.

Yalnız kaldığımız zaman hasta ile konuşmağa çalıştım. Bana pek cansız bir halde gülmüştü. Her saat başı verilen şuruptan bir kaşık Zehraya içirdim. Sonra bir kaşık daha.

Kısa bir müddet sonra sarhoş gibi olan kadın yavaş yavaş başının döndüğünü söyledi. Sonra kendisinde bir kesiklik duydı.

Yarabbi, bu dağ başında bu müthiş servetin içinde ne cinayetler işlenmiyordu? Bir amcazadenin böyle bir kaste kalkması, insan öldürmenin burada pek basit bir iş görme şeklini aldığını anlamıdım.

Adnan Beyin ilaçlarını derhal kestim. Şişeyi içilmiş gibi gösterecek bir başka şişeye aktardım.

Daireye gelişinin ikinci günü Adnan bey biraz başını kaldırdı. Hatta ona süt içirdim. O sabah Mollabey oğlunu biraz daha iyi görmekten pek memnun kaldı. Selim bey yeni bir şişe ilaç getirmişti. Adnanı değişik görünce bana pek fena bir bakışla baktı. Buna hiç aldırmadım ve:

— Doktor beyefendinin ilaçları hakikaten büyük bir bilgi ile hazırlanıyor, diye methettim.

Yanımızda Mollabey olmasa muhakkak boğazıma sarılırdı. Getirdiği ilacı içirmeğe kalktı. Fakat buna mâni oldum:

— Hastamıza bakmayı bana bırakınız, dedim.

Adnan Bey gülmüştü:

— Bırak, bırak. Kendimi daha iyi hissediyorum

Selim benimle açtığım açığa uğramak kararını vermişti. Ben de kendi yiyeceklerim gibi Adnanın da yiyeceklerine büyük bir itina gösteriyor, dışarıdan getirilen suyu bile ona içirtmiyordum.

Zavallı adamın tedrici bir zehirlenmeye tâbi tutulduğunu hemen anlamıdım. Çünkü ilk hafta sonunda Adnan sezlengün üstünde oturmağa başladı. Bütün şikâyeti alştığı kokaini alamaması yüzünden duyduğu uykusuzluk ve bütün vücudundaki ağrıları. Ne ateşi vardı, ne de öksürüğü.

Kendisine durumunu anlatıyor, bir kız kardeş gibi ellerini tutuyor:

— Sizi zehirlemişler, belki evlendiginiz zamandan beri size zehir vermeğe başlamışlar, diyorum. Belki baba olmanızı sebebi de böyle bir şeydir. Sonra da suç zavallı karınızda bulmuşlar. Gayret ediniz. Şu kokain belâsından kurtulunuz. Biliyorum her şeye razısunuz. Tek size kokain verilsin. Fakat karınızı düşününüz. O zavallı seni sevir ve sizi ümit ediyor.

En fazla ıstıraplı olduğu anlarda beni çağırıyor:

— Konuşunuz, beni avuttunuz Emel hanım, diye yalvarıyordu.

Uykusuzluklara katlanıyor ve onu avuttuyor, onunla fikir birliği kurmağa çalışıyordum.

Bu korkunç sırat köprüsünü geçerken Cenabı Hakkin bana bir yardımı daha oldu. Yaptığı fenalığı Allah başa çıkardı. Bir sabah Mollabeyle birlikte ziyaretaya gelen Selim ellerini yıkamak bahanesiyle küçük mutfağa girdi. O çıkar çıkamaz arkasından ben girdim. Etrafa dikkatle baktım. Kâşelerden birisinin içinde sicimle bağlanmış bir deste para buldum. Bir başka deste de ekmek sepetinin en altındaydı.

(Arkası var)

SANA YEMİN EDE.
RİM Kİ GİRİMDE
BÖYLE BİRŞEY
GÖRMEDİM.

SEN KRALLIĞA
LARIN DELİ AL
DURLARINI BİLMİ
YOR MUSUN?

ROZİTA O BİTKİN HALİYLE VE
AĞLIYARAK JOFRE'NİN BULUN-
DUGU ODAYA GELDİ

JOFRE ROZİTAYA DOĞRU ATILDI
ROZİTA NE OLDU? SENİ BU HA-
LE KİM SOKTU?

ADALAR KRALIÇESİ

JOFRE SEVGİLİM..

38

SENİ SEVDİĞİMİ YAPTIĞIN HA-
REKETİ AFFETTİĞİMİ, BANA YAR-
DIM ETMESİNİ SÖylediğim için
KIZDI. BENİ DÖVDÜ.

DEMİK ATMACA REİS
BUNA CÜR'ET ETTİ
HA.. BU KADAR KALP
SİZ OLDUGUNU TAH-
MİN ETMEZ.
DİM

BU VAZİYET KARŞI
SINDA, HALÂ ONU
SEVMEKTE İSRAR
EDECEK MİSİN?

ASLA.. ONU ÖLDÜ-
REYİM Mİ?

TABİT.. İNTİ-
KAMINI ALMA
LİSİN..

BU SİRADA LİMANDA
TAM ZAMANINDA GEL-
DİNİZ HÂSİETMEYER.

BANA SADECE
GONTRANO DE-
SEN DAHA İHTİ-
YATLI BİR HARE-
KET OLUR.

SARAYDAN ÇIK-
TIGINIZI GÖREN
VAR MI?

HAYIR.. UŞAĞIM
KRİZ GEÇİRDİĞİ-
Mİ VE İKİ GÜN
KİMSEYİ KABUL
EDEMEYECEĞİMİ
SÖYLİYECEK

GÜZEL.. AMİRAL MUKABİL TED-
BİR ALMADAN, ADAYA VARIRSAK Mİ-
ÇADELEYİ YÜZDE YETMİŞ BEŞ KÂ-
ZANDIK DEMEK TİR.

GONTRANO, VARGO VE ATMACA
REİS PATALYAYA ATLADILAR GEMİ-
YE DOĞRU YOL ALDILAR. BU SI-
RADA NİBİD RİHTIMDA ONLARI
GÖZETLİYORDU.

ATMACA REİS.. YÜZ KİŞİNİN İÇİNDE
OLSAN SENİ YİNE TANIRIM.
YANINA BALIKÇILARI ALMAKLA BE-
Nİ KANDIRANMAZSIN..

BEN BU GEMİYİ PEK BEĞEN-
MEDİM. O BİRANDALARIN AL-
TINDAKİLER TÜCCAR EŞYASIN-
DAN ZİYADE TOPA BENZİYOR
GİDİP AMİRALE HABER VERE-
YİM

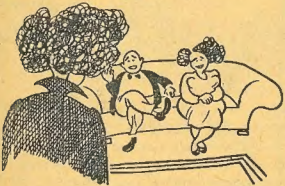
BECERİKLİLİK

Yazan: M. YAMAN

Dertsiz kul olur mu? Onun da bir derdi vardı. Büyük dert. Kızlarına koca bulunmuyordu. Apartmanları kurmuş, ticarete varageleyi düzenlemiş. Çalışsın, çalışmasın para geliyor. İstanbul en kibar semtinde oturuyorlardı. Ağır, usak, giyim, kuşam, çalgı çanak yerinde. Üstelik kızlar da güzel. İyi bakım, ihtimam, her şeyin iyisi bu iki kızı birer içim su yapmış.

Fakat iyi okutulmuş, dil öğretilmiş, sazdan, sözden anlar, hem de hanım kadın olan bu kızları kimse gelip istemiyor. Birisi yirmi ikisinde, ötekisi yirmi dört.

Derviş Alathı gittikçe kederleniyor, kızların istikbalinden endişeye düşüyordu. Müşterisi çıkmayan kurbanlık gibi meleyip bekleyen kızcağızlara da bir mahzunluk çöküyordu. Hani orta tabakadan birer memura çoktan razı idiler. Nasıl olsa para var. Yeter ki damatlar helal süt emmiş olsun.

Bir gün, bir yaz günü kapı çaldı. Uzaktan uzağa akrabala Seniye gelmişti. Zavallı yokul, esmer gösterişsiz fakat şen kız. Derviş Alathı:

— Gelmişken kal Seniye, dedi. Topu topu dört kişiyiz. Canımız zayırlıyor. Sen negeli bir kızsın. Bu yaz bizimle otur.

Seniyecik içini çekti: — Bey amcacığım ben evinize lâyik değilim. Hizmetçileriniz bile benden çok daha iyi giyiniyorlar. Benim gibi fakir bir akrabanız olduğuna görürlerse itibarınızdan düşersiniz.

Derviş Alathı: — Öyle lâkirdi istemem, dedi. Ben yoksulluğun ne olduğunu bilen adamım. Zayıfsın seni biraz besleyelim, üstüne, başına da yaparız.

Kızı alkoydular. On beş gün içinde bayağı toplandı, esmerliği azaldı. İki kat da yazlık elbise, bir de perdesü yaptılar. Tabii ayakkabı, çanta unutulmadı.

Yazın en güzel zamanı. Plajlar, eğlence yerleri, bahçeler vızır vızır işliyor. Seniye hasret kaldığı bir hayatın tadını çıkarmak için, ara sıra tek başına kaçamak yapmağa başlamıştı. Şöyle akşam üstleri, bazan sabahın erken saatlerinde yarım saatlik ortadan kayboluyordu.

Evin kızları ona sataşıyorlardı: — Karakız, yine nereye?

Giyinip kuşanınca adamakıllı güzelleşen Seniye içini çekiyordu: — Sizin için pek tabii olan bu hayat benim için bir rüyadır. Şurada ne kadar daha oturacağım ki. Bırakın gezeyim azıcık.

Geziniyordu. Kendisini gösteriyor, kendisini beğeniyor, zenginlik rüyasından mümkün olduğu kadar lezzet alıyordu.

Daha bir buçuk ay ya oldu, ya olmadı, bir Pazar günü temiz pak bir bayanla bir bay geldi. Bu yabancı insanlar Beyefendi ve Hanımefendi ile görüşmek istiyorlardı.

Bayan Alathı ile Bay Alathı salona indiler. Misafir bay özür diledikten sonra ziyaretinin sebebini anlattı:

— Pek cesaretimiz yok ama Küçükhanım için...

Küçükhanım için ha? Alathı şaşalamıştı. Bay terbiyeli terbiyeli konuşuyordu:

— Mahdum mühendistir. Mühendis Kenan. Avrupadan yeni geldi. Yirmi sekiz yaşında.

Alathı sordu: — Hiçbir diyeceğim yok ama kerimeyi nerede görmüşler?

— Bir iki defa uzaktan görmüş

mahdum. Çok güzel piyano çalıyor-muş kerime hanımefendi. Bir cahillik etmiş Kenan. Bir mektup yazmış. Kerime hanımefendi de böyle bir teşebbüsü ancak zâtî âlinizin karşılıyabileceğinizi bildirmişler. Bu hareketi çok takdir ettik. Affınıza mağruren.

Piyano çalan Selmadır. Büyük kız. Bir mektup kabul etmekte de hakkı var ama hiç de belli etmiyor du aşfte. O akşam babası sorunca iki gözü iki çesme ağladı. Bir şeylerden haberi yok. Ne mektup yazmış, ne de Kenanı görmüş. Piyano çalıyor-muş ama Seniyenin ısrarıyla. Allah Allah. Bu ne ıştır.

Fakat ötekiler ısrar da ettiler. Ertesi Pazar Mühendis de misafir olarak geldi. Selmayı gördü. Benzi alev alev yandı. Üçüncü hafta da nişan takıldı.

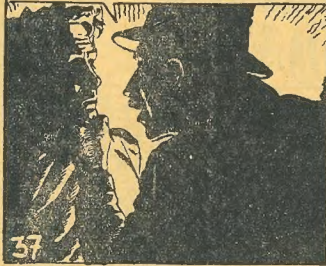
Tabii bu nişanda Kenanın arkadaşlarından bir iki kişi daha bulundu. Derviş Alathının küçük kızını onlar da gördü. Ablasına piyanoda kemanla refakat eden Belma.

Genç ve güzel bir mimar olan Vedat Kenan vasıtasıyla istizaçta bulundu. Belmayı verilir mi?

Pilâvdan dönenin kaşığı kırılın. (Arkası 14. sayfa)

MONTE KRİSTO'NUN ESRARI

BÜTÜN YAPTIKLARINI BİLİ YORUM. JERVE... SÖLARI... LUPIYAN.

BENİ POLİSE Mİ VERECEKSİN? HAYIR. BELKİ SENİNLE AN. LASIRIZ.

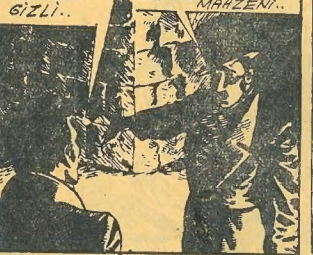
BENİ SERBEST BIRAKIR SANI FARYANIN BIRAKTI. Gİ SERVETİ PAYLAŞIRIZ.

UYUŞACAĞIZ SENİNLE... YALNIZ BİR KERE ALDATTIN... PEŞİN JERMELİSİN.

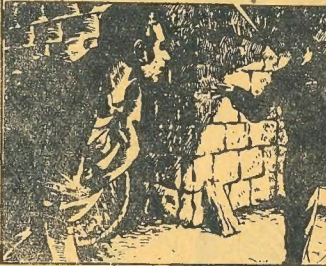
SERVETİM BRISSAKO. TELİNDE GİZLİ.. ALB... TAM YERİNE DÜŞMÜSÜZ. BURASI BRISSAK OTELİNİN MAHZENİ.

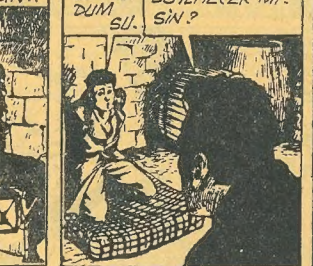
YALAN SÖyledim. BURADA DEĞİL..

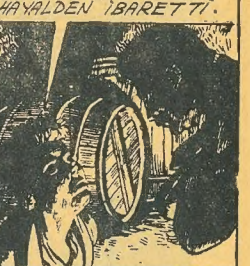
BANA DOĞRUYU SÖYLEYİNCEYE KADAR SENİ AÇ BIRAKACAM. BELKİ AKILLANIR SIN.

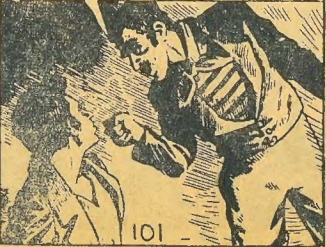
ERTESİ GÜN. BİR YU DUM SU. SÖYLENECEK Mİ. SIN?

FARYA DELİNİN BİRİNDİ.. BÜTÜN SERVETİ BİR HAYALDEN İBARETTİ.

SANA SU VERİRİM. AMA BEER BARDAGINI SANA ON BİN ALTINA SATARIM.

BIRKAÇ GÜN BÖYLE GEÇTİ.

BİR SABAH ANTUVAN MAHZENİ İNDİ.

BARRİ
EZELİ' RA.
KİBİ VİL-
LERİN EVİ.
NE ÜÇ
FRANSIZIN
GİZLİCE
GİRDİĞİNİ
DUYUNCA
SEVİNÇTEN
HAVAYA
UÇTU.

YILLARCA UĞRAŞSAM VİLLERİ İPE
GEKTİRMEK İÇİN BUNDAN DAHA
İYİ BİR FİRSAT GEÇİ.
REMEZDİM. YAŞASIN..
MUHAREBE BAŞ-
LIYOR..

KORSANLAR KRALI

No: 71

HEY.. OTUZ KİŞİ
TOPLANIN..
BU GECE
BASKIN
VAR

BARRİ GELDİ.. ÇABUK BAĞE-
DEN KAÇIN.. BİRİSİ GELDİĞİ-
NİZİ HABER VERMİS

ÜÇ KORSAN BİR ANDA BAĞE-
YE ATLADILAR..
VİLLER.. YİNE
GELECEĞİZ..

PÖTİFOK ÖNÜNE ÇIKAN BİR NÖ.
BETÇİYİ BİR YUMURUKTA YERE
SERDİ.

ÜÇ BEŞ DAKİKA SONRA VİLLE-
RİN BİLEKLERİ KELEPÇELE-
N MİŞTİ.

BOMBAY HAPİSHA-
NESİNİ BİLİRSİN..
ORDAN ANCAK ÖL-
MEK İÇİN ÇIKILIR..

ARKASI
VAR

Vermiyen kim. Dördüncü Pazar Belmanın da nişanı yapıldı. Köşkün havası büsbütün değişti. Derviş Al-ahıda kederden eser kalmadı. Dü-ğün hazırlıkları başlamıştı. Terziler gelip gidiyor, yorgancılar işliyor, yağlı boyalar tazeleniyor, kucaak kucaak para harcanıyordu.

Seniye gümeğe kalktı, Alatlı: — Kızım, dedi. Şu bayırlı işle-rimize yardım ediyorsun. Ne var şu sırada kalkıp gidecek. Hem sen bize uğurlu geldin. Bak çocukların istediğimizden âla kismetleri çıktı. Bir iki ay daha kal.

Sabah kahvaltısındaydılar. Be-ma ile Selma da ısrar ettiler. Seni-ye kızardı:

— Müsaade ediniz de gideyim Bey amca, dedi. Benim de işlerim var.

Alatlı zeki bir adamdı. Dayana-madı:

— Bana bak Seniye, dedi. Kız-lara koca bulan sensin. Nasıl becer-diğini bilmiyorum, fakat sen yaptın bu işi. Hem öyle ustalıkla, ki şerefi-mize de dokunmadan. Madem ki bu-kadar beceriklisin, şurada ken-dine de bir koca bul.

Seniye başını iğerek mırıldandı:

— Ben de onun için gidiyorum Bey amca. Bu Pazar da bize gelece-ker. Yok yoksul evimizi biraz derleyip toplamak istiyorum.

— Size mi geleceker? Kim ge-lecek?

— Şeyler efendim. Hulûsi Bey-ler. Oğulları Rıdvan Bey için.

— Halı tüccarı hal

Derviş Alatlı dayanamadı. Ye-rinden fırlayıp kızı alından öptü:

— Düşünün, masrafın benden Seniye. Aşkolsun sana. Bunu da mı becerdin!

GİZLİ KUVVETLER (4. sayıdan devam)

Ronni, sinirli bir tavırla gültüm-sedi:

— Pek kat'i konuşuyorsunuz Jon, dedi.

— Kiliselerdeki koro kızları, sat-ııcı kızlar, eğlence kızları, bur-ların hepsi meşhur Madam Ritti'nin evi-ne müdavimdirler... Belki bu söz-lerim sizi biraz korkutacaktır Ronni. Fakat hakkınızda çok şeyler biliyo-rum. Bu gibi mahlûklar, sizin gibi gençler içindir. Fakat hiç düşünme-diniz mi, Allah size Loncramın en güzel kızını hediye etmiştir.

Ronni:

— Bununla kimi kasdediyorsu-nuz? siye sordu.

— Beril'i kasdediyorum. Şimdi-ye kadar tanıştığınız kadınlar içın-de, onun gibisi var mı?

Tam bu sırada hızlı adımlarla genç bir kız yanlarından geçti. Çok genç olan bu kızın elinde küçük bir çanta vardı. Herhalde çalıştığı yer-den evine dönüyordu. Ronni, avu-katı dinlerken, kız ona bakmış ve gülmüştü...

(Arkası var)

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çık-
kıkâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No: 36 İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı): 12 lira

6 aylığı (25 sayı): 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini müfettiş eden:

CELAL DEMİRAY

Bosıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Kalb Kalbe Karşıdır!

17

FLORA AĞLIYARAK DURUMU KOMŞUSUNA ANLATIR.

Anlıyorsunuz Bıyan Elvira? Belki durumu hakikaten fenadır. Fakat benim onunla aynı odada yatmağa cesaretim yok.

Çok doğru! siz hiç üzülme-
yin. Ben sizin
yerinizde yata-
rım.

TAM GECE
YARISI RON-
NALDO
UYANIR.
PENCERE-
DEN GİREN
HAFİF AY
IŞIĞINDA
ETRAFINA
BAKAR.
DIVANDAN
SARKMAK-
TA OLAN
BEYAZ BİR
KOL GÖ-
RÜR.

İyi hesaplamışım!
Artık elimden kurtulamaz...

FAKAT RONALDO DUDAKLARINI
OBEYAZ KOLUN ÜZERİNE DOKUN-
DURUNCA UYUYAN KADIN UYA-
NIR VE GECE LAMBASINI YAKAR...

Seni Edepsiz seni! Mat-
mazel Floranın burada
uyumakta korkması bo-
şuna değilmiş meğer.
Al sana...

ÇAT!

İRİ YARI BİR KADIN OLAN ELVİRA RONAL-
DOYU KOLUMDAN TUTUNCA KAPI DIŞARI
EDER.

Seni merdivenlerden atıp komşu-
ları rahatsız etmek istemem. Fakat bir de-
ha buraya ayak
bastığıma görürsem.
Alımallah kafam
gövdenden ayırırım
senin.

HIRSINDAN KUDURMUSA DÖNEN RONALDO ERTE-
Sİ SABAH İNTİKAM HIRSIYLA HAREKETE GEÇER.
Anlıyorsunuz bay komiser beni evden ka-
pı dışarı ettirdi. Fakat elmas yüzüğümü
Alıyordu! Kıymetide 20000 Lirer!

Peki markî cenapları! şu ih-
barnameyi imzalayın lüt-
fen, bu ka-
dınların
ne mal ol-
duğunu
biliriz.

O SIRADA ODASINI
SÜPÜRMEKTE OLAN
FLORA ...

Ey vah! Elmas yüzü-
ğü burada kalmış.
Derhal iade etmem
lazım! Aklına bin türlü
şey gelir. O Yezidin.
Ama nasıl yapasam bu işi.
O Cenevâda oturuyor...

Lütfen sayfaı çeviriniz

BİNBİR ROMAN

ESKİ SABIKASINI HATIRLAYAN
ELORA KORKARAK KOMSUSUNA KOSAR.
VE YERDE BULDUĞU YÜZÜĞÜ GÖSTERİR.

Vay canına! Demek paralı bir
adammış o Marki! Bu elma-
sın değeri çok olduğunu bili-
yor musunuz matmazel?

Allahım!..

Ne diye korkuyorsunuz?
O edepsizce gönderirseniz
olur biter.
Fakat o size yediği
tokatları iade ede-
mez. Ben ona onları
helâl ettim.

Ya beni ihbar
Edecek olursa?

FLORANIN KALBI
DURACAK GİBİ OLUP HAYIR
KENDİSİ SABIKASIZ DEĞİLDİR.
BÜTÜN MAZİSİ GÖZLERİNİN ÖNÜN-
DE CANLANIR.

Bayan, Elvira bana yardım edin! Hemen
bunu iade edelim! Derhal karakola tes-
lim edelim bunu. Eğer gelecek durulursa
siz bunu benim bırakmak istemediğimi
söylersinizve şahadet edersiniz değilmi?
Kim gelirse?

Sen hiç merak etme. Ben
Şahidim Matmazel!
Sizin gibi Temiz bir insana...

Sabıkası...

Polisler! Benim başıma bir kere
böyle bir şey geldiğini ve bu yüz-
den tev kış edildığımı bilmiyor-
sunuzsınız! Korkudan her tava-
fım titriyor. Gidelim! Gidelim
bayan Elvira!

Deki şu sabahlığı
çıkarayım! Hele gelsinler
Vallahi onları atarım merdi-
venden aşağı.. Şimdi geliyorum.